

Berkecz Franciska testvér SSS

Szociális Testvérek Társasága

A Szociális Testvérek Társaságának Szabályzata azt írja, hogy közösségi életünket a Szentháromság mintájára kell kialakítanunk¹. Ennek a szentháromságos lelkületnek a kialakításában nekem sokat segített Rubljov Szentháromság ikonja és az egység karizmájával való találkozás.

A Szentháromság ikon arra hív, hogy belépjek a szentháromságos szeretetközösségbe, az Atya, a Fiú és a Szentlélek közötti szüntelen szeretetáramlásba.

Mit jelent belépni az Atya és a Fiú közötti szeretetkapcsolatba a szerzetesközösségben? Megrendítően tapasztaltam meg ennek a titoknak az engem és kapcsolataimat átalakító hatását. 1995-ben történt. A szociális testvérek magyarországi tanácsának voltam a tagja. Ebben az időszakban az útkeresés jellemezte a közösséget, hiszen az illegalitásbeli élet után meg kellett találnunk életünk és küldetésünk új formáit. A tanácsüléseken sok volt a vita, a feszültség. Szinte két táborra oszlottunk. Én az egyikbe tartoztam, és fiatal, öntudatos testvérként azt hittem, én látom jól a dolgokat. Bár az előjáró testvér az egységet próbálta elősegíteni, én hosszú ideig mégis azt láttam benne, hogy ő a „másik táborba” tartozik. Többször konfrontálódtunk ő és én, és ez elégedetlenkedéssel, ítélkezéssel járt együtt az én részemről.

Ekkoriban azonban már megérintett az egység karizmája, és ezzel együtt mindaz munkálkodott bennem, amit a kölcsönös szeretetről és a szentháromságos kapcsolatok közösségi megéléséről hallottam.

Elérkezett egy viharos tanácsülés szünete, amikor ketten maradtunk az előjáró testvérral egy szobában. Ő az asztal egyik végén, én a másikon. Ekkor hirtelen átfutott rajtam egy gondolat: Mi lenne, ha úgy szeretném őt, ahogyan Jézus szereti az Atyát? Mi lenne, ha...? Magam is elképedtem ezen a gondolaton, és elég hihetetlennek tűnt. De a Szentlélek nem hagyott békén, és tovább ösztökélt: „Próbáld meg! Akkor meglátod, mi történik!”

Ekkor a Lélek segítségével megszületett bennem a világos döntés: otthagynom a „harc zónát”, és hittel belépek a szeretetkapcsolat földjére. Kértem a kegyelmet: „*Uram, segíts, hogy úgy tudjam őt szeretni, ahogyan Te szereted az Atyát.*”

Ebben a pillanatban megszületett közöttünk egy természetfölötti szeretetkapcsolat. Új tekintettel néztem az előjárómra, mintha akkor született volna meg a számomra az ő igazi énje. Eltűntek az előítéletek skatulyái. Bizalom született bennem iránta, és megláttam jóakarátát, áldozatos szeretetét. A szünetben elkezdtünk beszélgetni úgy, mint ahogy előtte sohasem.

Ettől kezdve új időszámítás kezdődött kettőnk kapcsolatában, mert az kezdett „szentháromságot mintázó” lenni. Mindez kihatott a tanácsülések légkörére, az együttműködésre. Miközben a testvérekkel voltam, a hit által újból és újból beléptem az Atya és a Fiú közötti szeretetkapcsolatba.

Minden alkalommal, amikor valamilyen kegyelmi megvilágosodást kaptam az egység karizmáján keresztül, akkor szociális testvéri karizmámat értettem meg mélyebben. Ezekén keresztül készített fel engem Isten az előjárói szolgálatra, előbb a magyarországi, majd pedig az általános előjárói szolgálatra. Az előjáró legfontosabb feladata pedig az egység szolgálata: „*Krisztusban testvéri közösséget építsenek fel, és abban Istent mindennél jobban keressék és szeressék.*”²

¹ vö. Szociális Testvérek Társasága Élet a Szentlélek című Szabályzata, 1998. I. 54.

² CIC 619. kánon

